

## KÄRLEKENS MAKT.

Roman af Mrs. Alexander.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Ah, verkligen! Näväl, jag kan säga det. I samma stund, jag sätter min fot på fäderneslandets jord, uppstår jag att vara en fri man. Osynliga detektiver följda mig öfverallt och omgäddade mig i ett sechlon-mässigt sällskapslivs oöfvervinnligt bo. Grynne vaktare kringkänd mig med obekrädda skrankor, inom hvilka jag tvingas att äta, dricka, sova och ha en min varelse, allt enligt vissa stränga, oöfvervinnliga regler. Jag måste paradera i sällskapslivet samt oföränderligt bära purpur och kostligt linne. Därtill drifves jag hårt nära till förtvillan af beställsamma släktingar, hvilka plåga och ansätta mig med sina invitationer, emedan de anså sig ej kunna "läsa förbi den stackars gamle fattigslappen Everton". På andra sidan Kanadens därefter utgöres min enda boning af en enda luftig sängkammare och en kvadrant, utanför hvilken en del värld af eleganta kaféer och restauranter erbjuda sig, där jag efter behag kan välja min frukost eller middag, där jag är säker om att alltid träffa bildade, intelligenta personer af alla möjliga meningskifftningar, med hvilka jag kan konversera, friskt och ogeraderat i lyttig ömhet om deras namn och lefnadsvillkor, samma gång de veta lika litet om mina. Då och då tönar jag kanske mot en och annan gammal bekant, som i likhet med mig njuter sitt sorgfria väsen samt tilligt och godmodigt låter sig tyranniseras af lyckans hyckfulla gudinna, hvilken, då hon tömmer våra fickor, äfven fristager oss från mångahanda tryckande förpliktelser och bekymmer. Det är heftigt enkelt underbart, hvilken klar öfvermålad blick, hvilken skärpa i ömheten, hur mycket allmänbildning och upplysning man påträffar bland de individer, som ej kro nedtrygda af något öfvermått af denna världens goda.

— Helt säkert har ni rätt, lord Everton. Icke dess mindre är en del deraf oöfvermålad nödvändighet, ehuru jag visst icke vill påstå, att man för pengar kan skaffa sig det väsentliga lifvet.

— Det beror egentligen på, hvad ni anser vara väsentligt.

— Det är sant. Men nu ämnar vi att miss Daere hålla tal.

Denna unga dam hade nämligen ytttrat med ljudlig stämma: Jag tänker berätta en historia.

— Se där! — viskade lord Everton. — Om hennes flickor alltid varit tomma, skulle hon bättre vetat styra sin tunga.

— Denna historia har blifvit mig meddelad i ett bref från en fru till en af mina släktingar, hvarkens kusin varit ögonvittne till händelsen. — utlät sig miss Daere, satte sig på en ottoman och intog attityd, i det alla blickar riktades på henne. — En mörk, stormig natt långt ute på ett fjärran, brusande haf. En af hennes majestätiska stolte frugater slungades omkring som en spån på de vildiga vågorna. En ung sjöman, som sysslar med något obegripeligt på en tågsteg, förlorar förtästa, tar öfverbalansen och försvinner i det svarta djupet bland de ursinniga vågorna. Kaptenen ger order att söka ut en båt. — Han är förlorad, himnan man kan nå honom! — skriker man rundt omkring. — Han kan icke simma. — ropar plöteligt en ung officer, kastar i det samma af sig skorna eller stöfvarne — jag vet inte, hvilket som begagnas på en örlösning, och springer med ett enda hopp öfver bordet.

— Detta är själlomrd! — skriker kaptenen. Den unga officeren är hela besättningsungsting. Hela besättningen arbetar också som en man. En båt sättes ut — en lifräddningsbåt förmodligen. Den biter sig öfver vågorna och glider åter ned i de skummande djupen. Man får fört i den tappra löjtanterna, som håller den enslösa matrosen i sina armar. Man balar dem båda in i båten och återkommer lyckligt till skeppet. Manskäpet tränger sig omkring — hvad det kallas på fartyget, där man går ombord. Matrosens hurrarna öfveröröta stormen. Den räddade och räddaren äro båda i säkerhet.

Högst dramatiskt, — utlät sig lord Everton.

Värdigt en Brandram, — tillade Georg Lumley.

Jag kan inte inse precis...

begrunde Richard Saville.

Nej, naturligtvis kan ni inte det.

Det är heller ingenting att "inse precis".

— afbröt miss Daere skarpt.

Jag har hört historien fört.

Enda skillnaden är, att värdet inte

var fullt, så stormigt, som ni — jag

menar: er korrespondent — fram-

ställer det, — sade mr Rowson och

lekte med sin pince-nez.

— Det var i själva verket mycket

mycket värre, än jag skildrat det, —

utropade miss Daere med en min, som

ej tycktes vilja veta af någon motsä-

gelse. — Nå är det ingen, som öns-

kar höra namnet på min hjälte?

— Det uppstod en kort paus. Mrs.

Saville satt tyst i sin lästol och strök

med stadig hand det silkeslena hufv-

udet på sin mope, i det ett flyktigt le-

ende krusade hennes läppar. Lumleys

muntra tågar sökte miss Desmonds.

Men hon var sorgfälligt gömd bakom

den massiva teurnan. Endast lord E-

verton hade stigit upp.

— Jag förgås af nyfikenhet, min

bästa miss Daere, — sade han med

matt röst.

— Namnet, namnet! — ropade

Lumley.

— Hugo Saville! — sade miss Daere

och steg upp under en teatralisk

gest.

— Jag trodde det, — utlät sig

Richard.

— Just likt honom! — utropade

Lumley hjärtligt.

— Gif mig er arm, mr Rawson! Jag

har några bref som jag önskar visa

er på mitt arbetsrum. Jag undvek att

öfvervara missen i dag helt enkelt

därför, att jag ansåg, att kyrkobönen

och predikningarna icke skulle för-

bättra min hufvudvärk. Jag väntade

mig likväl icke att sedan någons sitta

här och afhöra ett dramatiskt före-

drag, — sade Mrs Saville trott och

tillade därpå, vänd till sällskapet.

— Ni torde ursäkra mig, min herrskap,

Jag är ej stark nog att deltaga

i konversationen. — Tagande Prince

under vänstra armen, berörde hon

därpå med högra handens fingrarspet-

sar lätt mr Rawsons och marscherade

under mycken värdighet ut genom

dörren, hvilken lord Everton under

ett mörkt gravitetiskt uttryck i det

fäströrliga ansiktet höll öppen för

hennes.

— Så fort hon passerat igenom, till-

slöt han den sakta, tog ett par steg

framåt och så från den ene till den

andre med ett så komiskt uttryck af

förskräckelse, att både Lumley och

Saville skrattade.

— Ett mod, sådant som ert, min

därra miss Daere, hade förtjänat bättre

framgång, ja, en afgjord sucsess,

och ickeval har ni misslyckats, — sa-

de han varmt och sympatiskt till den

vackra sagoböckerläraren samt tog

plats på ottomanen, bredvid hvilken

hon stod.

— Jag har aldrig träffat Mrs Sa-

villes like — aldrig! — utropade miss

Daere och rodnade djupt af förö-

mjukelse och sviken förväntan.

Jag hoppades verkligen, att med en

dylik berättelse om verkligt hjälte-

mod och sann humanitet kunna i nå-

gon mån uppmjuka hennes hjärta.

Och jag smickrar mig med att ha gjort

min sak tämligen bra.

— Om ni frågat mig till råds, —

sade Richard Saville, — kunde jag

hafva sagt er, att det var förespild

möda.

— Men, utropade miss Daere med

tårdränkt röst, — Mrs Saville har

fört alltid brukat fasta sig vid, hvad

jag säger, och — och det har dock

sett ut, som om hon hållit af mig så

mycket. Jag har varit nästan stolt

därför. Det är annars så få manni-

skor, hon tycker om.

— Jag fruktar, det är ej så liten

skillnad mellan det närvarande och

det förfätna, — sade Lumley och

sköt fram en stol. — Valen, miss

Daere! Ni har gjort ert bästa. Er hi-

storia lyckades förtäfligt! Jag har aldrig

dessutom ert goda hjärta. Tänk nu

en kopp té och tilligt min tant, — hans

rima höflighet! Jag tänker skriva

till Hugo och säga honom, hvilken

tapper hjältna ni är, i att förfä-

ta hans sak.

— Det förtjänar sägas också i san-

ning, — sade miss Desmond, som ej

talat förut, men hvarken röst nu för-

sade, att hon ej förblifvit oberörd.

— Fämniskor ha mod nog att upp-

trada så tappert till försvar för de

bortvarande och en förlorad sak.

— Ni är alltför god, miss Des-

mond. Jag skall dricka en kopp

te. Jag förmågar af först.

— Ingenting att undra på! — ut-

ropade lord Everton. — Jag försä-

rar, att tungan skulle ha lådat, vid

min gom, om jag värat yttra sådana

ord inför Ingleds lejon. — Ursä-

ka mig, kära Richard.

— Ingen orsak, min bästa onkel.

— Jag önskar, att ni ville följa

med mig ut på en liten promenad,

miss Desmond. — sade miss Daere.

Jag känner mig förfärligt uppskackad.

— Det skulle jag tyckt ganska vil-

ja. Men Mrs Saville kan behöfva mig

att skriva åt henne eller något an-

nat, och jag tycker ej om att i så

fall vara ur vägen.

— Himlar, hvilket slaveri! — ut-

ropade miss Daere.

— Sig ej så! Jag har åtagit mig

att förtäfla vissa gåromål åt henne,

och det vore hvarken betydligt eller

rättsskaffens att undandras sig dem.

— Hvarför skall ni icke alltid ta

er hägnad på? — Miss Daere gjorde

en öfödig grimas. Därpå vände hon

sig mot herrarna, tillagande: Jag

tror bestämt, i hällen på att föras

alltsammans, för det i inte får rika,

hvilket Mrs Saville emellertid ej till-

låter i den här delen af huset. Gån

och fäpden och igrar eller igrar

reuter utanför eller vändan tillbaka

till Ingleds Court! Jag kommer

sedan åter, på så vis kan jag få njun-

ta af ett stilla, förtäfligt samspråk

med miss Desmond.

— Öfverenskommet! — sade Lum-

ley och steg upp. — Jag skall ledsa

ga min onkel till Ingleds Court och

sedan komma tillbaka för att hämta

er. — Miss Daere gaf honom en nick

och ett småleende, hvarpå herrarna

lämnade dem ensamma.

Den unga arfvergäskan var, som

hon kort förut förskräckt, mycket up-

skakad. Dessutom hade hon nu en tid,

af brist på någon förtroende vänni-

na, samt, som hon själf skulle kunna

säga, ett "smärtsamt tomrum". En

närmare förtroende hade hon, som fall-

let vanligen är med personer, hvilka

äro mycket upptagna med sig själfva,

hittills aldrig kunnat undvara. Hen-

nes sista goda vän, den trogna vär-

darinnan af alla hennes hemliga hjär-

tebekymmer, planer och små kärleks-

intriger, hade helt nyligen gift sig

med ett öfver till man, som skämtat

med sin unga brud om miss Daeres

slut i ett vattnaslag och förlorligt

hennes traktat-eriska godkops-

kram. Den rika missens rymliga, var-

ma hjärta var alltså tomt, sopadt

och pryd samt färdigt att mottaga

en ny "förtroende vänni och rådgif-

verska", då det kastade Hope Des-

mond i hennes väg. I miss Daeres

ögon var Mrs Savilles sällskapslam

utomordentligt lampigt att fylla den

upptomna vakansen. Det fanns be-

träffande bord och sammaläggning

mellan dem en alldeles lagom skill-

nad, för att göra den blifvande bar-

nessan Castletons förtroende tillräck-

ligt smickrande för dessa oväntade afslöjan-

den, att kinderna började färgas af

en liflig rodnad. I hennes ögon låg

det något i fog grad opassande och

för blygsamheten rent af särande uti,

att en ung kvinna kunde på detta

öfverbeaktasamt sätt för en fram-

trätt blotta sitt hjärtas hemligheter

och erfarenheter. Hon sänkte därför

blicken under en min af förörring.

Men dylika symptom voro förespilda

på miss Daere, som tvärtom tycktes

finna ett utomordentligt nöje i att ut-

treda sig öfver det delikata, förtju-

sande ämnet och framhålla sina egna

förtäfliga egenskaper.

— Det måtte verkligen ha varit kan-

ska pinsamt, — sade Hope, som tän-

kte, att hon borde säga något.

(Forts.)

En fransk nationalekonom har be-

räknat, att fredens bevarande under

de senaste 25 åren kostat Europa 29

billioner dollars.

Grå fultuniform skall i år införas i

tyska armén. A uniformen äro an-

bragta särskilda tecken för de olika

vapenslagen, rödt för infanteriet,

svart och rödt för kavalleriet och

ljusblått för trängern.

tids förnuftige, unge män skulle ens

försöka något diti. Möjligen kunde

han ägnad till något extra galanteri,

lita hämta ett dussin par nya hos

"Jouvins" för att erbjuda i utbyte

mot den, ni tappat.

— Min bästa miss Desmond, jag

fruktar, det fästas er fantasi. Eller

kanske ni hittills endast varit i berö-

ring med prosaiske, unge män?

— Jag har känt ganska få unge

män af något slag.

— Och jag, som pröfvat på så myc-

ket i den vägen! — sade miss Daere

med en suck. — Ni kan se, att jag icke

är någon skönhet, vänt. Likväl

har jag "utomordentligt" hög grad

fått den friska gåfvan att kunna

ljusa och bedåra. Ja, är det inte märk-

ligt i sanning? Naturligtvis låter

en del illvilligt folk påstå, att det

skulle bero på les beaux yeux de ma

cassette. Men ingen, som har aldrig

så litet åtskillnad, låter sig förtvillas

i det afseendet. — Återigen en suck.

— Jag befinner mig just nu i ett bryd-

samt trängsamt, och jag har ingen för-

trogen vän, som jag kan yppa mitt

hjärta för. Nu är det så, min bästa

miss Desmond, att jag känner mig dra-

gen till er. Jag är vis på, att ni kün-

de blifva, på så hängifven, förtroende

vänni — och tyck som gratien.

— Jag skulle skatta mig lycklig,

om jag på något sätt kunde vara er

till nytta, — sade Hope, då hon af

miss Daeres tystnad märkte, att hon

väntade på svar.

— Jag visste det. Jag är egentligen

trött, vid att längre sluta allt inom

mig själf och göra väl på mitt hjär-

ta. Jag måste ha en närmare förtro-